

Picasaso-âm bản

“ SÁU CÂU ”

Dẫu không hện vẩn mơ về quê cũ
thấp đèn khuya ngòi kể chuyện trăng tàn.
Ôi thương quá điệu buồn xưa vọng cổ
“xuống hò” như kể lể chuyện hờn oan !

VỌNG CỔ

.....
Thương biết mấy !
Ôi giọng buồn cổ thổ !
Nhớ làm sao điệu vọng cổ quê mùa.
Cho tôi về làm đứa nhỏ quê xưa
ngủ lòng mẹ, đêm cải lương, khuya khoắt.

Thương biết mấy sáu giây đờn huyền hoặc
Cổng ! Xang ! Xê ! Hò ! Xự ! Lú !
Ru mê !
Lục huyền cầm nạo phím gọi buồn về,
tay run rẩy theo nhịp lòng áo não.
Ôi chữ nghĩa như phượng hoàng tái tạo
từ tro than rạn rữa lửa phần thư.
từ mẹ cha đứt móm nghĩa nhân từ,
ý nhân hậu trải tấm lòng Nam bộ.
Chữ quặn quại trên quê hương thống khổ
chuyển thành lời kể lể nỗi tang thương.
Những oan ương nghiệp chướng,
khúc đoạ trường !
Những khuất tất,
điệu sinh ly tử biệt !

Năm cung oán réo điệu sầu bất tuyệt.
Sáu giây đồng thắc theo nợ tiền khiên.
Làm sao nghe mà chẳng thấy muộn phiền !
Nghe làm sao không lối nhịp thề riêng
từ sông núi bỏ dậm trường cách biệt !

Ôi vọng cổ, tiếng mẹ ru bất diệt
ướt lòng con. Giọt nước mắt trăm năm !
Thấm lòng con, ôi, từng giọt lệ thâm
như xát muối đời con. Lòng biển mặn !

Ôi vọng cổ điệu buồn xưa cổ thổ
có ngậm hờn nuốt tủi giọng Hờn oan ?
Sao kêu thương như tiếng vạc lạc đường
-khi quê nhà khuất dạng mấy tầng sương-
Lòng lưu lạc đập vùi cung trường hận !

.....
Thương biết mấy, điệu-buồn-nay, vọng cổ !
Còn tang thương, vọng cổ còn kêu thương ...

c a o v i k h a n h